

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

Březen 2001

8.30 BK Jiří Gruber, VP	4. března	9.00 BD Jiří Malý
10.00 ČK Jiří Gruber, VP	1. postní	10.00 Kuř Jaroslav Vítek
14.15 Rych Jiří Gruber		13.45 Tiš Jaroslav Vítek
8.30 BK Olga Tydlitátová	11. března	9.00 BD Jaroslav Vítek
10.00 ČK Olga Tydlitátová	2. postní	9.45 Tiš Jiří Malý
9.00 BK Olga Tydlitátová,	18. března	9.00 BD Jiří Malý
Jiří Gruber	3. postní	10.00 Kuř Jaroslav Vítek
14.15 Rych Jiří Gruber		13.45 Tiš Jaroslav Vítek
8.30 BK Jiří Gruber	25. března	9.00 BD Jaroslav Vítek
10.00 ČK Jiří Gruber	4. postní	9.45 Tiš Jiří Malý
10.00 ČK Olga Tydlitátová,	1. dubna	9.00 BD Jiří Malý
Jiří Gruber	5. postní	10.00 Kuř Jiří Malý
14.15 Rych Jiří Gruber		13.45 Tiš Jaroslav Vítek

LEGENDA:

BK	Betlémský kostel	BD	Blahoslavův dům
ČK	Červený kostel	Tiš	Tišnov
Rych	Újezd - Rychmanov	Kuř	Kuřim

SETKÁVÁNÍ

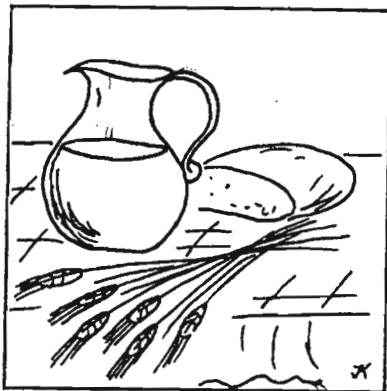
Březen 2001
Ročník 3

Číslo 3

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Což to je půst, který si přeji?
Den, kdy se člověk pokořuje,
kdy hlavu sklání jako rákos,
žínici obléká a popelem si podestýlá?
Dá se toto nazvat postem,
dnem, v němž má Hospodin zaslíbení?

Zdalipak půst, který já si přeji, není toto:
Rozevřít okovy svévole,
rozvázat jha,
dát ujařmeným volnost,
každé jho rozbít?

Cožpak nemáš lámat chléb hladovému,
přijímat do domu utištěné,
ty, kdo jsou bez přístřeší?
Vidíš-li nahého, obléknout ho,
nebýt netečný k vlastní krvi?

Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo
a rychle se zhojí tvá rána.
Před tebou půjde tvá spravedlnost,
za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva.

Izajáš 58,5-8

Obraz na obálce je od Horsta Räckeho: Povolání prvních učedníků - Mt 4,12 - 25

TÉMA - POSTNÍ OBDOBÍ

Právě vstupujeme do přípravného období před velikonočními svátky, které se oficiálně nazývá "velikonoční kající doba", i když se jí u nás většinou říká doba postní. Velmi brzy, snad již ve druhé půli třetího století, se v církvi tato přípravná doba ustálila na délce čtyřiceti dnů. Základem doby trvání byla nejspíše biblická typologie čtyřiceti dnů a let.

Pro církev je to vzácná doba, jež trvá od Popeleční středy až do slavnostní večeře Páně na Zelený čtvrtek, kdy začíná posvátné třídění. Neděle, i když jsou nazvány postní, se do této doby nezapočítávají, neboť nebyly nikdy postním dnem. Celá tato doba postní má dvojí charakter: křest a pokání. Byla vždy rovněž dobou zakončení přípravy nových katechumenů na křest a přijetí do církve.

No dobře, tak tomu sice bylo dříve, ale nač vlastně ještě potřebujeme před Velikonocemi dobu pokání? A co si dnes máme počít s půstem? Možná přeci jen něco ano.

Snad můžeme celou tuto dobu před velikonočními svátky pojmout jako jedinečnou příležitost a přípravu. Příležitost učit se v něčem omezovat, nějak se pokorit před svým Pánem, být s ním a tak poznat více jej i sebe samého. Přípravu na samu událost velikonočních svátků, na prožití jejich oslovení a tajemství. Toto omezení si může určit každý podle svých možností, zdravotního stavu apod. Je možné se postit od rána přes den a jísti až později odpoledne. Je také možné se např. v celém období odříci masa, alkoholu, sladkostí, kávy, a naopak jísti především ovoce, zeleninu, tmavé pečivo atd.

Je však třeba upozornit, že žádný půst, žádné omezení není nikdy samoúčelné. Nejde jej proto oddělovat od modlitby a celkového našeho duchovního nasměrování, obrácení. Půst je pouze osvědčený prostředek do zápasu o čistotu srdce, přiblížení k Bohu a hledání jeho vůle, podpora našich přímluvných modliteb. Nejde tedy o to hrát nějakou náboženskou roli či úlohu zbožnosti, ale na druhé straně to není pouze hladovka, při které snad něco shodíme.

Správně chápaný tělesný půst je vždy také postem ducha. Neboť v této době odkládám všechna náhražková uspokojení, všechny umělé vyvolávací příjemné zábavy. Nechám odloupnout zevní slupku své dobré nálady z jídla a pití, abych se mohl setkat se sebou samým a rozpoznal nepřátele své duše. Tak může vyjít na povrch vše, co je ve mně všelijak potlačené a maskované. Setkávám se také s tím druhým v sobě. Pak teprve poznávám, kdo doopravdy jsem ve své všeliké podrážděnosti a soběstřednosti. A to nás má vést k pokoře, neboť v postu stojíme tváří v tvář vlastní nedostatečnosti. Půst nás vyvádí až k naší mezi, kterou nedokážeme překonat. Jasně nám ukazuje, že jsme lidé s tělem i duší, a nad své tělo se zkrátka nedokážeme povznést. V postu pocítujeme svoji tělesnost a závislost na zákonech hmoty a s tím se musíme smířit. Není to proto nižádný postoj odmítnutí našeho těla, nýbrž právě jeho přijetí. Nemáme být snad nezávislí na jídle a pití, ale máme se učit jíst a pít s větší uctivitostí a vděčností.

Půst je vlastně způsob adorace, neboť v něm se člověk odevzdává Bohu. Pokorně se nabízí ve své nemohoucnosti Všemohoucímu a klaní se mu. Sklání se celým svým tělem, jež je postem stravováno, před nekonečným Bohem, který jediný je s to utišit jeho nejhlubší hlad. Pak není náš vztah k Bohu pouze v naší hlavě, už neříkáme před ním jen zbožná slova, nýbrž celou svou bytostí vyznáváme, že po něm toužíme a jsme bez něho prázdní. Svým celičkým tělem křičí člověk po Bohu, po jediném zdroji svého žití, jehož milosti se cele vydává.

Půst je v Ježíšových ústech jmenován jedním dechem s almužnou a modlitbou (Horské kázání). Tato trojice je známkou opravdového zbožného života. Ježíš ji přebírá z židovství, aby tyto tři skutky lidské zbožnosti osvobodil od legalistického smýšlení a zcela nově je vyložil svým učedníkům. Tak je

chce rovněž ochránit od veškerého vnějšího uznání a chvály. Přesto se nemusíme bát poskytovat dobro a ušetřené peníze za jídlo věnovat tam, kde jsou prostě právě potřeba.

Půst v církvi je však nejen naší individuální záležitostí, nýbrž také obecnou. Společným půstem je možné překlenout mnohé příkopy nedorozumění i rozdílná pochopení bohatství zvěsti evangelia. Půst celého společenství pročišťuje atmosféru mezi námi a uvolňuje prostor pro působení Božího Ducha a jeho konkrétní vedení.

Vzdejme tedy společně chválu našemu Pánu a vstupme nyní s důvěrou do letošního postního období. Vždyť smíme být jeho lidem, stávat se těmi, jež on sám vede a svou milostí proměňuje.

Jiří Malý

ANKETA

JAKOU ROLI HRAJE PŮST VE VAŠEM DUCHOVNÍM ŽIVOTĚ?

Půst jsem ve svém životě použila jen několikrát, a to vždy když jsem cítila, že jde o něco závažného. Ne proto, abych na Pána Boha přitlačila, ale abych se za tu danou věc nezapomínala modlit a nepřestávala věřit. Touha modlit se, ta vyprchá, svědomí se dá umlčet výmluvami, ale hlad nepřeslechnete. Mluvíím o půstu jedno nebo vícedenním, kdy se člověk zřídá veškerého jídla a pije jen čaj nebo vodu. Kolikrát si za takový den vzpomenu na jídlo, tolikrát se modlím nebo jen ve ztišení před Bohem o věcech přemýšlím. V takových chvílích vyplavou na povrch i mnohé špatné postoje a vyznání vin je o mnoho delší než jiné dny. Nakonec je půst i účinnou zbraní proti Zlému. Takovýmto způsobem jsem se s tím ve svém životě setkala jen jednou. Člověk musí rozpoznat proti Komu bojuje, že nejde proti lidem, vlastnostem, názorům, strukturám...

Když to shrnu - půst pro mě znamená: 1) podepření vůle a viny v modlitbě, 2) má očistný účinek a 3) zbraň proti Zlému.

Ale u každého bodu je nutno zkoumat, co se líbí Pánu, vědět, jakým způsobem mě Bůh v té modlitbě vede. Doba postní je trochu něco jiného. Ale o co mě může obohatit, jak pomáhá v přípravě na Velikonoce, to teprve poznávám.

Kateřina Rybáriková, tč. na mateřské dovolené

S půstem nemám zkušenosti, pouze se snažím respektovat postní období před Velikonocemi.

Myšlenka půstu jako zřeknutí se o čem si myslíme, že na to máme přeci nárok, a věnování ušetřeného času či prostředků Pánu Bohu, se mi líbí. Zvláště ve spojení s Ježíšovými slovy v Matouš 6, 16: "A když se postíte, netvařte se utrápeně jako pokrytci, ti zanedbávají svůj vzhled, aby lidem ukazovali, že se postí: amen pravím, už mají svou odměnu."

Jan Oukropec

Musím přiznat, že dřív jsem nad touto otázkou nikdy příliš neuvažovala.

Při slově „půst“ jsem si představila především hladovění a odříkání – v podstatě takové trýznění těla. Sama jsem necítila potřebu ho vědomě a za konkrétním duchovním účelem praktikovat.

Myslím, že pokud má mít půst nějaký smysl, měl by se na něj člověk předem připravit a samozřejmě ho spojit s modlitbami.

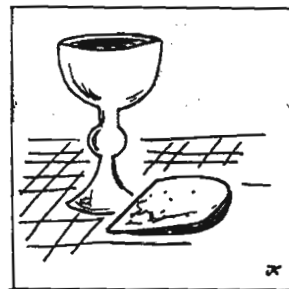
Martina Malá

Považuji půst za součást křesťanského života víry, jak o tom svědčí Písmo ve Starém i Novém zákoně. Je škoda, že mnohá křesťanská společenství včetně našeho tuto praxi opustila (byť se to asi stalo v dobách, kdy se stal vyprázdňenou formalitou bez hlubšího smyslu) a nevedou k němu. Pro mě je půst příležitostí (byť vzácnou) k hlubším modlitbám za Boží vedení při složitých rozhodnutích a k přimlouvám za řešení velmi těžkých situací ve sboru nebo rodině.

Milan Ryšavý

VEČEŘE PÁNĚ

USNESENÍ STARŠOVSTVA O VYSLUHOVÁNÍ VEČEŘE PÁNĚ VE SBORU ČCE V BRNĚ I

1. O vysluhování večere Páně v bohoslužebném shromáždění rozhoduje staršovstvo. Je vhodné, aby byl vždy v dostatečném předstihu schválen plán bohoslužeb na určité období (půl roku), v němž bude stanoveno, kdy bude večere Páně vysluhována. Ve vysluhování by se měli oba kazatelé pokud možno pravidelně střídát nebo vysluhovat společně. Tento plán bude po schválení staršovstvem uveřejněn ve sborovém časopise a vyvěšen na nástěnkách sboru.

2. Postupně se stalo pravidlem, že se VP v našem sboru vysluhuje na Nový rok, 1. postní neděli, na Zelený čtvrtek, na Velký pátek, na Vzkříšení, o svatodušních svátcích, na konci školního roku, na začátku školního roku, o Díkčinění, 1. adventní neděli a o Vánocích. Celkem tedy jedenáctkrát a někdy ještě výjimečně, např. při návštěvě partnerského sboru z Basileje.

3. Vzhledem k řadě hlasů, které volají po ještě častějším vysluhování VP v našem sboru, doporučuje staršovstvo plánovat vysluhování VP tak, aby v rámci církevního roku byla VP vysluhována nejméně jednou měsíčně. To znamená zařazovat vysluhování VP např. mezi Nový rok a 1. postní neděli, mezi Velikonoce a svatodušní svátky a na jednu neděli o prázdninách a v listopadu. Při tom je možno využít i zvláštních příležitostí jako je např. návštěva z partnerského sboru, konfirmace atd. To by znamenalo vysluhování asi 15krát do roka.

4. Tato četnost by ještě umožňovala dosavadní praxi, kdy většina účastníků shromáždění přistupuje ke stolu Páně, kterou je třeba podporovat a držet. Na druhé straně se nechceme nijak oddělovat od těch, kteří se z jakýchkoli důvodů rozhodnou ke stolu Páně nepřistoupit a prosíme je, aby ze shromáždění předčasně neodcházeli.

5. Jsme přesvědčení, že toto častější vysluhování umožní více podtrhnout skutečnost, že při každém vysluhování je naše účast na večeri Páně něčím nová a jedinečná. Podle církevního roku a podle textu kázání bude možné zdůraznit vždy určitý konkrétní aspekt a význam naší účasti na stolu Páně (např. vyznání hříchů, vděčnost, radost, smíření, naděje, společenství bratří a sester, vítězství nad smrtí atd.).

6. Vzhledem k tomu, že stůl Páně je znamením jednoty církve a sboru, chce staršovstvo postupně směřovat k tomu, aby byla v našem sboru slavena VP pokud možno v jednom shromáždění. V zimním období, tj. od adventu, o Vánocích, v postu a ještě o Velikonocích nechť je zatím VP slavena v obou kostelech. Při ostatním vysluhování VP nechť se konají pokud možno jen jedny bohoslužby v Komenského kostele pro celý sbor. Ty by měly s výjimkou prázdnin (kdy je již zažitý začátek v 9.00) začínat v 10.00, aby nedocházelo ke zbytečným nedorozuměním.

7. To se však nevztahuje na kazatelskou stanici Rychmanov, kde bude zachována dosavadní praxe vysluhování VP čtyřikrát do roka: Vánoce, Velikonoce, svatodušní svátky a Díkčinění, pokud by si členové této kazatelské stanice nepřáli změnu sami.

8. O vysluhování VP při konfirmační slavnosti nechť je vždy znovu rozhodnuto na základě přání konfirmandů a celkového zaměření konfirmační přípravy.

9. Liturgická příprava před vysluhováním je věcí kazatelů a nejsou pro ni stanovena přesná pravidla. Je možno použít textů z agendy, vlastních modliteb kazatelů, společné recitace biblických textů, společných odpovědí, písní a pod. Je na zvážení kazatelů, zda zařadí do vysluhování VP také pozdravení pokoje, ale staršovstvo to považuje za vhodné.

10. Vlastní vysluhování je možné konat dvojím způsobem, tj. po jednotlivých kolech nebo v kole jediném. Oba způsoby by se měly podle okolností střídát.

11. Při vysluhování se buď zpívají společné písně, může však také zpívat pěvecký sbor, hrát varhany, nebo může shromáždění naslouchat hlasitému čtení biblických textů.

12. Je vhodné, aby se na vysluhování podíleli spolu s kazatelem členové a náhradníci staršovstva, emeritní kazatelé, bohoslovci a v případě potřeby i další členové sboru. Tato služba by měla být rozdělována pravidelně na všechny členy staršovstva, pokud sami z nějakého vážného důvodu nepožádají o zproštění této služby. Pokud je to z časových důvodů možné, je vhodná společná příprava spoluvysluhujících s kazatelem před začátkem bohoslužeb.

13. Staršovstvo doporučuje, aby se zachovala dosavadní praxe, kdy do společných kruhů přicházejí i rodiče s dětmi a jednotliví nekonfirmovaní, kterým požehnají ti, kteří přinášejí kalich.

14. Před každým vysluhováním je vhodné připomenout, že v naší církvi je stůl Páně otevřen všem pokřtěným (bez rozdílu církevní příslušnosti), kteří spolu s námi věří v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele.

15. Staršovstvo souhlasí s tím, aby při mimořádných setkáních členů našeho sboru, např. na Blažkově, při soustředění pěveckého sboru či akcích mládeže, byla za vedení ordinovaného člena církve vysluhována VP výjimečně i mimo sbor, pokud si to většina účastníků těchto setkání bude přát.

16. Staršovstvo doporučuje členům sboru, kteří se ze zdravotních důvodů nemohou delší dobu účastnit společného vysluhování VP, aby se neostýchali pozvat kazatele, kteří jim rádi poslouží touto svátostí v jejich bytě, penzionu či v nemocnici.

SPOLEČNOST TĚLA KRISTOVA

V 1. listu Korintským (10,16) píše apoštol Pavel: "Chléb, který lámeme, je společnost (podílnictví) těla Kristova." Podobně čteme v Heidelberském katechismu: "Jsme účastni jeho pravého těla a krve, takže všechno jeho utrpení a jeho poslušnost jsou naším vlastním utrpením a naší vlastní poslušností tak jistotně, jako bychom to vše sami osobně vytrpěli a osobně učinili zadost ..." A Luther to řekne ještě pregnančněji: "Když přijímám chléb a kalich, je to moje a mně to přináší užitek."

Tím se dostáváme k dalšímu momentu, v čem je večeře Páně zvláštní. Přijímám ji osobně. Jsem to já, kdo vystupuje z anonymity posluchačů kázání. Vystupuji z lavice, jdu kupředu a беру do ruky kalich. Já osobně to víno konzumuji. Kázání se obrací ke všem, ale v pozvání ke stolu se Kristus obrací na mne osobně a já osobně mu zřetelným způsobem odpovídám. Zvednu se z lavice a jdu. Proto jsou některé otázky ve formulářích k večeři Páně v druhé osobě jednotného čísla: "Vyznáváš, že jsi hříšný člověk?" "Ano, já vyznávám."

Ale to ještě není všechno. I když přistupuji osobně a viditelně já, přistupuji současně s ostatními, které jsem si nevybral. Musím počítat s tím, že Kristus ke svému stolu pozve i lidi, kteří mně nesedí, kteří jsou mi protivní, se kterými já bych si za stůl nesedl. A přece s nimi přijímám večeři Páně.

Ve večeři Páně se se mnou Kristus dělí o své tělo a krev. Dává mi na nich podíl. Ale nejen mně. A já se potom dělím s bratrem a sestrou po pravici i po levici, takže večeře Páně má nejen vertikální podíl mezi Bohem a mnou, ale také horizontální - mezi mnou a bratry a sestrami.

Od pradávna bylo vnímáno, že při večeři Páně se dělíme o jeden chléb a jeden kalich. U stolu Páně vzniká společenství. Jsme tam viditelně my, nejen já. To, co nás spojuje pod kazatelnou, jak věříme, najednou nabývá viditelné podoby: všichni jdeme kupředu, všichni participujeme na daru Boží lásky. Samozřejmě to platí i mimo večeři Páně. Ale u stolu Páně to vyjadřujeme zcela zřetelným, nápadným a jedinečným způsobem.

Z přednášky prof. P. Filipiho. (podle mag. záznamu, neautorizováno)

BYLO

STRMĚCHY 2001

Ve čtvrt na čtyři jsme měli pocit, že začíná něco velkého. Taky že ano. Právě v tuto dobu totiž začínalo naše další konfirmační soustředění. Doteď vlastně přesně nevíme kolik nás tam bylo, asi 16. Určitě jeden zástupce klobouckého sboru (Gábina H.) a dva zástupci kazatelské stanice z Újezdu u Brna (Pavel a Daniel N.). Cesta vlakem nám zabrala čtyři hodiny a proběhla celkem v klidu. První večer jsme se teprve instalovali, a tak se nic nedělo. Mission Impossible = noční výprava s foťákem na spícího Jirku dopadla úspěšně (to byl zlatý hřeb večera).

Druhý den ráno jsme vstali "docela" odpočatí a Jirka před nás hned předhodil otázky z epištoly Filipenským. Po obědě jsme vyrazili ven prozkoumat okolí (výsledkem bylo zjištění, že na rybníčku ve vesnici se dá docela dobře bruslit - dva odvážlivci na něm potom uspořádali krasobruslařskou jízdu). Aby zaměstnal naše mozkové buňky, dal nám Jirka za úkol zpracovat novozákonní příběhy a nedopadlo to nejhůř (no, NÁM se to líbilo :o)). Večer jsme se zabavili společenskými hrami a posléze zalezli do svých postýlek.

Probudit nás další den dalo Jirkovi víc práce, ale všechna čest, dokázal to. Jak jsme byli ještě rozespalí, dostali jsme další otázky z Filipenským a na řadu přišly také konfirmační otázky. Odpoledne jsme pokočili Křemešník, místní Mt. Blanc, jen někteří zklamali a umrzli cestou (ale vzali jsme je na milost). Vrátili jsme se docela unavení, takže nás Jirka zprostil povinností a my se celí šťastní svalili do spacáků a užívali si volna. Ale večer už jsme byli zase čilí a radostně zhlтали večeři (vařila Olga N. a dostalo se jí největších poct). Poté jsme se zase svalili do spacáků.

Ráno jsme se vyvalili ze spacáků až v půl deváté. Zase jsme probírali epištolu Filipenským. Pak jsme se věnovali konfirmačním otázkám. Odpoledne se dozor, s Jirkou v čele, vydal pryč a nás zanechal vlastnímu osudu, který zůstal ve spárech Gábiny H. Když se vrátili, hráli jsme si na to, že vybuchl Temelín a z celé planety jsme přežili jen my. Museli jsme řešit různé životy nebezpečné situace. Bylo nám to málo a tak jsme šli oslavit Tomášovy narozeniny. Pak jsme se přesunuli na blízký rybník, kde Martin s Tomášem předvedli svou krasobruslařskou jízdu. To definitivně zmohlo naše bránice a my jsme se šli smát do spacáku, kde jsme vydrželi až do rána.

V neděli ráno nás Jirka vzbudil v 7:00. My jsme uposlechlí a začali dobalovat věci. Pak jsme byli převezeni do Pelhřimova kde jsme si vyslechli kázání na knihu Ester. Poděkovali jsme za pobyt ve Strměchách písní Haleluja, chvalte Pána. Po kázání jsme se posilnili na cestu a vyrazili směrem k nádraží. Cesta zpět dopadla celkem dobře až na to, že jsme místo do rychlíku nastoupili do osobního vlaku a přijeli o hodinu později. Na nádraží jsme se rozloučili a šli do svých domovů.

Závěr takovýto jest, neb Jirka nás k tomu donutil: Naučili jsme hafo moc kulínek konfirmačních otázek a probrali epištolu Filipenským.

TAKÉ JSME SE VELMI POBAVILI.

Vymyslel kolektiv konfirmandů z Brna I

ZIMNÍ TRAVNÁ 2000 - 2001

Travná je opravdu malá vesnička v Rychlebských horách. Už více než před 30 lety tam začal javornický farář Adolf Petr budovat dům, ve kterém by se mohli setkávat lidé. Tento dům se stal místem setkávání mládeže nejenom z naší církve a nejenom z České republiky. Na celém díle pracovali a podporovali jej především přátelé z Německa a Norska. Počátkem 90. let převedl farář Petr bezplatně celé dílo na Diakonii ČCE. Od roku 1999 má středisko Travná novou ředitelku, která tam začala s programy žádným způsobem nenavazujícími na předchozí činnost. Od té doby se útočistným místem pro pravidelné velikonoční, letní, podzimní a silvestrovské scházení mládeže na Travně stala katolická fara. Ta poskytuje i prostory pro pobyt přátel z Německa, kteří na "Travnou" finančně přispívali a jezdili tam pracovat. Jezdí tam stále, ať na dovolenou nebo na kursy konfirmandů. (Jeden německý bratr farář kdysi prohlásil, že u nich ve sboru zůstali pouze ti mladí, kteří byli jako konfirmandi na Travně.)

Letošní silvestrovské setkání mládeže na Travně začínalo ve středu 27. 12. 2000 a navazovalo na vánoční pobyt berlínských přátel. Takže budova katolické fary z 19. století (předpokládám totiž, že je stejně stará jako velký katolický kostel, který stojí před ní) již byla příjemně vyhřátá. Bylo nás více než dvě desítky lidí, -nácti a -cetiletých. Přicestovali jsme z různých krajů České republiky a z různých křesťanských tradic, což bylo při biblických programech a vzájemném sdílení se přínosné a obohacující. Připomínali jsme si, co Pán Ježíš učil zástupy v Kázání na hoře, jmenovitě v blahoslavenstvích. Probírání jeho dalších částí se chceme věnovat na našem jarním setkání. S radostí jsme si užívali přírody Rychlebských hor, zdravého vzduchu i čerstvě napadaného sněhu. Jeden den jsme strávili pracovně (taková pomoc prací už patří k tradici travenských setkání a dává nám příležitost se lépe navzájem poznat) - tentokrát jsme vyklízeli starou budovu javornického soudu a z jejích místností a rozlehlých půd snášeli dolů poslední zbytky "skladů" faráře Petra. Tyto věci sesbírané a darované zahraničními přáteli (invalidní vozíky, nábytek, šatstvo, sanitární a bílá technika...) kdysi zabíraly obrovské skladové prostory a byly určeny jednak pro vybavení střediska Travná, jednak pro financování střediska jejich prodejem (byly hlavním zdrojem jeho příjmů), a hlavně pomáhaly všem potřebným - zejména v době povodní.

Nejkrásnější na silvestrovské Travně je asi možnost vstoupit do Nového roku uprostřed přátel, v radosti i ztišení. Opět jsme se na přelomu starého a nového roku (a tentokrát výjimečně i na přelomu tisíciletí) měli možnost po silvestrovském veselém programu před půlnocí ztišit při bohoslužbě a společně slavit večeri Páně. A nechat se ujistit, že nás Pán Bůh ani v příštím roce neopustí.

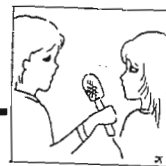
V současné době již připravujeme jarní Travnou. Těšíme se na společenství nad Božím slovem, na setkání se známými. A těšíme se, že přijede třeba někdo úplně nový, který by naše společenství rozšířil a spolu s námi slavil svátky Vzkříšení.

Více se o Travně můžete dozvědět na stránce bratra faráře Štěpána Jančí:

<http://www.volny.cz/stepjan/travna>

Jan Oukropec

MY KUBÁNCI JSME VŠICHNI ZAJATCI

S OSWALDEM P. SARDINASEM O OSTROVĚ SVOBODY, SVOBODĚ A MORÁLNÍ MRTVICI

Co vás vedlo k tomu, že jste zvolil riskantní život disidenta?

Režim, který vládne na Kubě, se zprvu těšil obecným sympatiím. Vědělo se o represích, popravách, intoleranci, ale mnozí to, okouzlení vidinou, že se Kuba změní k lepšímu, nevnímali. Jedna konstanta tu však existovala - o samého počátku - strach. Báli se všichni, dokonce i ti, kteří s revolucí sympatizovali. I já jsem jako dítě vnímal, že ten režim útočí: na mě, na mou rodinu a na mnoho dalších lidí.

Proč útočil na vás?

Revoluce mluvila o socialistické morálce a zároveň se snažila vymazat všechny dosavadní duchovní a morální hodnoty. Útočila na každého, kdo něco měl - auto, malý obchod, cokoli. Snažila se tím vzbudit dojem, že teprve v této chvíli začínají dějiny. A nic z minulosti se do nového světa nehodí. Nebylo to náhodné - s postupem času u nás vznikla mocenská skupina, která si přivlastnila všechnu moc a privilegia, zaslala nerovnost pod demagogickým heslem diktatury proletariátu.

Pro mě jako dítě z křesťanské rodiny to bylo, jako kdyby rybě v nádrži otrávil vodu. Užívám ten příjem, protože totalitní systém, to není pouze určitá skupina, která se chopí moci a stanoví jistá pravidla. Totalitní režim útočí na vše a zamoří celé prostředí. Na Kubě s nástupem Castrova režimu došlo k systematickému popření křesťanského rázu naší kultury a společnosti, bylo to jakási duchovní vyprázdnění. Cítili jsme se tím přirozeně ohroženi. Člověk velice dobře cítí, když přichází o svobodu...

Kdy jste se rozhodl jít proti režimu?

Několik let po revoluci, když jsem došel k přesvědčení, že se komunismus rozšířil po celém světě, že na Kubě zapustil kořeny a udrží se po mnoho let. A že na tom stěží lze něco změnit. Rozhodl jsem se mu nepodvolit a nepřijmout ho ani ve své mysli ani v srdci. Odmítl jsem předstírat, že ho přijímám. Nechci se vydávat za hrdinu. Vyrůstal jsem v křesťanské rodině, mám šest bratrů a rozhodnutí, že se komunismu nikdy nepodvolíme, jsme přes veškeré problémy přijali bez rezignace, dokonce s křesťanskou radostí. Tím ale nechci říci, že bych v té době žil jako mimozemšťan v nějakém jiném světě.

Asi ne, protože jste strávil tři roky v táboře nucených prací na ostrově Isla de Pinos. Jak jste se tam dostal?

Nikdy jsem neskrýval svou víru. To stačilo, abych byl pronásledován a potrestán. Představte si, že jste jako šestnáctiletý redukován na úroveň zvířete: bez jediného vysvětlení, pouze proto, že jste křesťan a nevyjadřujete podporu režimu. Odvezou vás do pracovního tábora, kde vládne zdánlivě vojenský řád, ve skutečnosti jste však vězněm. Mě tam poslali rovnou ze střední školy. I školy spolupracovaly se státní bezpečností, přímo informovaly příslušná místa - byl to způsob, jak uvěznit člověka bez soudu. Všude aktivně pracovaly "výbory na obranu revoluce": někteří mladí lidé byli doslova uloveni na ulici a posláni do tábora za to, že měli delší vlasy nebo byli oblečeni podle evropské módy. V té době mohl být důvodem pronásledování třeba poslech Beatles. První blokáda, kterou jsme zakusili, byla kulturní blokáda, kterou nám předepsal vlastní režim v okamžiku, kdy se díky sovětské podpoře cítil silný v kramflecích. Vůbec nestál o nějakou kulturní výměnu se zbytkem světa. A to se dělo v době, kdy Kuba byla pro mnohé ostrovem svobody a ideálem...

V určitém ohledu bylo uvěznění na Isla de Pinos velice krásnou zkušeností, které se během prvních dvaceti let revoluce dostalo mnoha mladým lidem. Někteří se tam dostali třeba proto, že rodiče chtěli legálně opustit zemi a stát je potrestal uvězněním dítěte...

Věznění v táboře bylo krásnou zkušeností?

V táboře poznáte veškerou lidskou bídu, ale taky statečnost a velkorysost spoluvězňů a jste svědky souboje moci s lidským duchem. Mě mnohokrát zavřeli do samovazby, a i v té samotě jsem cítil spoluúčast svých spolubratřů, ale i lidi se zcela rozdílnou životní zkušeností. Právě zde jsem si uvědomil nesmírnou cenu svobody. UVědomil jsem si, že člověka nemohou připravit o svobodu, i když ho zavrou do cely. I když vás uvrhnou do otroctví a zachází s vámi jako se zvířetem, nemohou vám zcizit lidskou důstojnost, která má nesrovnatelně vyšší hodnotu než jakýkoli společenský projekt.

Myslíte, že jste připraveni na změnu režimu?

Na to se každou chvíli někdo ptá a straší nás kalamitami postkomunistické Evropy. Těm, kteří říkají, že změna přináší problém, bych chtěl říci: problémem není konec komunismu, ale komunismus jako takový a čím déle bude trvat, tím hůř. Komunismus je jako AIDS, útočí na všechny obranné mechanismy společnosti i rodiny. Ve chvíli, kdy se zhroutí, jsou všichni bezbranní a musí začít budovat za pochodu vlastní předivo společenských vztahů, přitom musí také jíst a - neztratit svobodu. Ohlížet se nazpátek by bylo stejné, jako když Židé vyčítali Mojžíšovi na poušti, že v zajetí měli alespoň chléb. Podle mne je nejlepší chléb, který si dobere v potu tváře svobodný člověk, nikoli chléb, který dostane jako otrocký přídel.

Komunismus se pokouší politickou moc povýšit na náboženskou kategorii a ztroskotává právě ve chvíli, kdy naráží na svobodné lidské myšlení. Proto se Castrův režim cítí ohrožen každým projevem lidské svobody. Proto zakazuje cestovat, vlastnit, psát poezii. Jeho existence je založena na lidské nesvobodě, přímo se od ní odvíjí.

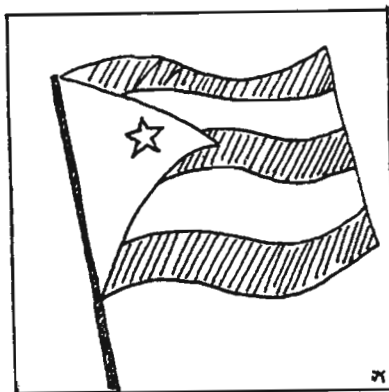
Oswaldo Paya Sardiñas (48) je významnou postavou nenásilného odporu proti totalitnímu režimu na Kubě. Jako zakladatel a předseda opozičního hnutí "Movimiento Cristiano Liberación" (Křesťanské hnutí osvobození) je častým terčem nevybíravých útoků státní moci. V roce 1999 mu Společnost při ČT Člověk v tísni udělila cenu Homo homini, kterou oceňuje významné osobnosti, zasazující se o dodržování lidských práv v krizových oblastech světa. O.P.Sardiñas vystudoval elektrotechniku, je otcem tří dětí. (Rozhovor proběhl na Kubě ještě před zatčením I. Piřipa a J. Bubenika.)

Peter Kowalski

Autor rozhovoru působí ve Společnosti při ČT Člověk v tísni.

Další informace o Kubě je možné získat na adrese www.infoservis.net.

Převzato z týdeníku RESPEKT, ročník XII, číslo 5 z 29. 1. 2001 (zkráceno).

STRATEGICKÉ ROZHODOVÁNÍ

Letos v lednu oznámila British Council sboru Brno I, že svoji činnost v Brně ukončuje a ke konci roku 2001 uvolní pronajaté prostory. Skončí tak několikaleté spolužití, které přinejmenším z naší strany (a doufáme, že i ze strany British Council) bylo vnímáno velmi pozitivně. Staršovstvo, vědomo si toho, že situace na trhu nemovitostí se v posledních letech změnila a že jen velmi obtížně seženeme tak kvalitního nájemce, jakým byla British Council, se začalo situací vážně zabývat. Návštěva několika realitních kanceláří však ukázala, že situace je mnohem horší než jsme očekávali - nabídka kancelářských prostor podstatně převyšuje poptávku a jedním ze základních požadavků je možnost parkování pro klienty. Přitom poloha ve středu města u kanceláří není zdaleka tak významná jako u obchodů. Záměrců, kteří jsou zaměřeni na "pěší a MHD" klienty, je málo, chtějí prostory malé a v přízemí. Obecně lze očekávat, že nového nájemce budeme hledat velmi obtížně, dosáhneme jen velmi nízkého nájmu a asi si nebudeme moci příliš vybírat, kdo by byl pro nás "vhodný". Navíc musíme počítat s tím, že nájemci budou dosti nestálí, protože budou mít dost jiných nabídek.

Přibližně ve stejnou dobu přišel zájemce, který by měl zájem o obchodní prostory, ale rozhodně ne do ulice Opletalovy, ale do Joštovy. Nebyl zdaleka první, ale prozatím jsme všechny takové nabídky bryskně odmítali. Nově vzniklá situace nás však nutí vzít tuto možnost do úvahy. Akceptace takové nabídky by znamenala rozsáhlé změny. Především by bylo nutno přestěhovat alespoň část sborových prostor. Jejich umístění do druhého poschodí je samozřejmě naprosto nepřijatelné, muselo by se tedy jednat o druhé křídlo přízemí a do druhého patra by se musel přestěhovat domovnícký byt. Navíc zbývá problém sálu - ten nelze v dostatečné velikosti do domovníckého bytu umístit - dal by se však přistavět do dvora. Rozsáhlé šachy, že ano? A co by to stálo? Kupodivu předběžné odhady ukazují, že i když by to nebylo za pakatel, je to zvládnutelné a dle informací z realitních kanceláří by se nájem mohl pohybovat zhruba na čtyř až pětinasobku toho, co bychom dostávali za kanceláře, takže by se investice poměrně rychle vrátila. Na rozdíl od kanceláří je o obchodní prostory v atraktivních místech stálý zájem a obchodníci jsou stálejší než nájemci kanceláří (investice do vybavení obchodu, zvyk zákazníků).

Existuje ještě třetí varianta - upustit od zásadně komerčního využití uvolněných prostor a nabídnout je vhodné neziskové organizaci za pro ni přijatelné nájemné, které by alespoň krylo naše náklady na provoz těchto prostor. Musíme přiznat, že i toto řešení bychom finančně utáhli. Díky dostatečné obětavosti členů sboru bychom mohli nadále zajistit neomezený provoz sboru. Zůstalo by však velmi málo jako rezerva na opravy a jiné investice (a ve výhledu několika let je budeme potřebovat - bude třeba zásadně opravit faru na Pellicově, Blažkov potřebuje rekonstrukci jídelny, WC a čističku vody, další dotaci od státu na opravy Komenského kostela také už těžko dostaneme, takže v případě havárie...) a na dary pro potřebné (Diakonie, SOS vesničky apod.). To by se muselo řešit mimořádnými sbírkami (žádat pomoc od Jeronymovy jednoty by bylo vzhledem k situaci jiných sborů přinejmenším nemravné).

Každá z uvedených variant má své dílčí podvarianty; u každé bychom mohli uvést její výhody a nevýhody a její rizika. Podrobně je rozebírat je nad možnosti tohoto článku, ale staršovstvo si jich je dobře vědomo. Navíc jsme si vědomi, že jde o citlivou otázku, která ovlivní život sboru na řadu let, možná i desetiletí. Rozhodování to nebude snadné a jistotu, že naše rozhodnutí bylo to nejsprávnější, nebudeme mít asi nikdy. Proto uvítáme každý podnět, jak tuto situaci řešit. Možná, že jsme zapomněli na některou zásadní variantu řešení, nebo víte o konkrétním zájemci o nájem. Prosím dejte nám vědět - nejlépe písemně a pokud možno co nejkonkrétněji, protože rozhodnout musíme brzy, nemají-li zůstat uvolněné prostory nevyužité.

Pavel Bureš

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

BRNO I

V březnu oslaví své narozeniny:

2.3.	Netušilová Daniela	30 let
3.3.	Juříková Vlasta	90 let
3.3.	Šimek Blahoslav	70 let
4.3.	Nováková Magdalena	84 let
5.3.	Zapletalová Marie	93 let
8.3.	Sládková Milada	81 let
9.3.	Kalnhík Bohumil	60 let
9.3.	Veselý Josef	87 let
10.3.	Hanuš Eduard	87 let
10.3.	Kostecká Miluše	30 let
12.3.	Firbasová Helena	80 let
12.3.	Zahradníková Jarmila	40 let
15.3.	Eisnerová Jaroslava	85 let
16.3.	Matras František	80 let
17.3.	Mareš Bohumil	50 let
18.3.	Baláš Ondřej	20 let
18.3.	Hronková Renata	20 let
21.3.	Syrůčková Jana	30 let
22.3.	Bednář Vlastimil	60 let
24.3.	Vtípil Tomáš	20 let
25.3.	Giecová Gerda	81 let
25.3.	Korytářová Jana	40 let
25.3.	Novosadová Věra	75 let
26.3.	Krausová Danuše	70 let
26.3.	Slovák Vladimír	83 let
26.3.	Závodský Josef	60 let
28.3.	Viktorská Jana	20 let
28.3.	Lerchová Věra	81 let
29.3.	Studená Dana	30 let
31.3.	Nagy Mirko	84 let

V lednu byl pokřtěn:

14.1.2001 Vojtěch Růžička (nar. 2000)

V lednu jsme se rozloučili:

13.1.	Věra Plívová	(nar. 1922)
17.1.	František Friedl	(nar. 1948)
25.1.	František Šedivý	(nar. 1900)

ZE SBORŮ ČCE

BRNO - ŽIDENICE

Jílkova 74

Farní úřad: Konečného 6, tel. 48538108

Bohoslužby - v neděli v 9.00

Biblická hodina - ve čtvrtek v 19.00

2. března při setkání sboru promluví
holandský teolog a asistent ETF UK Peter
Morée. Začátek v 20.00.

BRNO - HUSOVICE

Netušilova 26, tel. 45212420

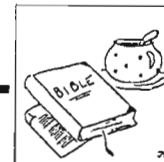
Bohoslužby - v neděli v 9.00

Biblická hodina - ve čtvrtek v 17.30

Mládež - v úterý v 19.30

Střední generace - 1. pátek v měsíci 19.00

DOMÁCÍ POBOŽNOST

MÁTE DOMA NOSÍTKA?

Velmi se mi vryl do paměti příběh nemocného, kterého nemohli dopravit k Pánu Ježíši, protože tam bylo moc lidí. A tak si představuji, že to byl takový úkol pro celou rodinu.

Možná se to odehrálo takto:

Strýček už byl delší dobu nemocný a nikdo mu nedovedl pořádně pomoci. Byl čím dál tím méně pohyblivý, až dočista ochrnl. Měli se v té rodině všichni rádi a žili docela opravdově svoji vírou. O strýčka se dobře starali a také si často vyprávěli o Bohu. Věděli o proroctvích, která říkala, že má přijít slíbený Mesiáš.

Jednou mladší synek přišel ze školy s očima navrch hlavy, že kluci ze sousední vesnice říkali, že byl u nich včera Rabbi, ten z Nazareta, a že toho starého slepce, co vždycky stával před obchodem, táákhle obyčejně přejel rukou po obličejí a on teď normálka vidí!

Tatínek s maminkou potom večer, když už děti spaly, o tom vážně polohlasem hovořili. Padlo přitom strýčkovo jméno, to synek, který ve skutečnosti ještě nespál, určitě nepřeslechl.

A pak se to stalo: Druhý den odpoledne mladší dcera, zvědavá na děvče jaksepatří, přiběhla celá udýchaná: U ševce, nahoře u cesty, je Rabbi! A je tam spousta lidí!

Aniž by si cokoli domluvili, naráz se zvedla celá rodina. Nosítka! zavelel táta. Starší syn už běžel ke kůlně na dříví. Mladší mezitím rychle vytáhl z truhly pár svetrů. Sestavit nosítka bylo dílem několika okamžiků. Ještě posvazovat několika provazy ze starých rybářských sítí, a už se hrnuli pro pobledlého strýčka. Nic mu nevysvětlovali, jen ho opatrně přeložili na nosítka. On ani nedutal, tušil, choval naději... Rozčarování přišlo brzy: nedostaneme se tam, je tam moc lidí! Nejmladší, Benjamínke, ale neváhá: Tati, a co třeba - střechnou? Je to bláznivé, ale právě proto to vyjde.

Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Synu, odpouštěj se ti hříchy." Seděli tam někteří ze zákoníků a v duchu uvažovali: "Co to ten člověk říká? Rouhá se! Kdo jiný může odpouštět hříchy než Bůh?" Ježíš hned svým duchem poznal, o čem přemýšlejí, a řekl jim: "Jak to, že tak uvažujete? Je snadnější říci ochrnutému: Odpouštěj se ti hříchy!, anebo říci: Vstaň, vezmi své lože a chod? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy" - řekne ochrnutému: "Právím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!" On vstal, vzal hned své lože a vyšel před očima všech, takže všichni žasli a chválili Boha: "Něco takového jsme ještě nikdy neviděli." Mk 2, 5 - 12

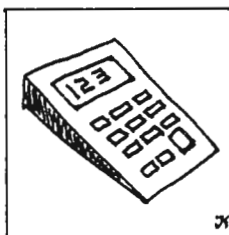
No to byl poprask. Dál - to už vlastně nevíme. Můžeme se ale domýšlet, že se právě zrodili křesťané.

Martin Holík (ř.k. kněz, ředitel Rádía Proglas)

Náš Pane, Ježíši, z tohoto příběhu víme, že pro NAŠÍ víru můžeš pomoci druhým. Dej tedy, ať je naše víra tak dobrá a opravdová, abys nás takto mohl použít.

Dej nám vynalézavost, podnikavost a dobré uši. Dej nám nohy, které nás zanesou tam, kde máme být, bystré oči, aby viděly, co je potřeba, a dobré srdce, abychom to dokázali. Amen.

SBOROVÁ STATISTIKA 1999 A 2000

Brno I

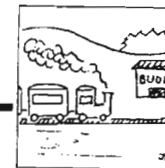
Brno II

	1999	2000	1999	2000
počet členů	1245	1248	1309	1301
hlasovných členů	862	870	477	473
bohoslužby - počet	128	125	148	144
bohoslužby - účast	227	231	186	177
nedělní škola - účast	38	38	21	18
křty	20	15	5	5
konfirmovaných	15	0	6	4
sňatky	9	11	1	1
pohřby	12	12	18	15
BH pro dospělé - účast	13	13	29	22
BH pro děti - účast	21	17	5	7
konf. cvičení - účast	13	14	6	5
BH pro mládež - účast	16	12	18	16
střední generace - účast	-	17	12	12
kavárnička - účast	29	31	-	-
dětský klub - účast	6	5	-	-
příprava ke křtu - osob.	4	5	-	-
večerní bohoslužby	-	-	15	15
bohoslužby v ÚSP - počet	12	50	3	3
bohoslužby v DD - počet	20	20	24	24
bohosl. v Diakonii - počet	-	-	24	24
pěvecký sbor - účast	22	23	-	-
přípravka NŠ - účast	6	6	5	5
klub maminek - účast	-	10	-	-

Obětavost v tis. Kč

salár	481	324
nedělní sbírky	204	140
účelové sbírky a dary	203	264
celocírkevní sbírky	94	116
Obětavost celkem	882	844
průměr na 1 člena	707 Kč	650 Kč

BUDE

IZRAEL A MY

Ve dnech 12.-30. března proběhne v Komenského kostele výstava fotografií a textů o dějinách Židů v Čechách a na Moravě a o vývoji žido-křesťanských vztahů. Pořádá ji Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém - pobočka Praha. Výstava bude otevřena v úterý až pátek od 9 do 18 hodin, v sobotu od 9 do 17 hodin a v neděli od 13 do 17 hodin. Bude ji možné shlédnout také před a po skončení nedělních bohoslužeb.

Slavnostní vernisáž bude v neděli 11. března v 17 hodin.

CO SE CHYSTÁ VE SBORU BRNO I

V neděli 18. března bude výroční sborové shromáždění, kde bude předložena zpráva staršovstva, finanční zpráva, rozpočet na rok 2001 a výhled sborové činnosti na nejbližší období. Jedním z témat bude rozhodnutí, zda pronajmout stávající sborové prostory s okny do Joštovy ulice a přesunout sborové sály do klidnější části budovy v Opletalově ulici a do dvora.

V neděli 25. března zazpívá při bohoslužbách v Komenského kostele chrámový pěvecký sbor z katedrály Petra a Pavla.

V neděli 1. dubna bude v Komenského kostele konfirmace, při níž se přizná ke svému křtu 12 konfirmandů a budou představeni konfirmandi, kteří se začali připravovat v září minulého roku.

V neděli 8. dubna (Květná neděle) navštíví náš sbor dětský pěvecký sbor z evangelického sboru a. v. z Bratislavy, s kterým udržujeme již delší čas vzájemné kontakty. Kázat bude br. farář M. Klátík, senior. Po společném obědě a procházce městem připraví naše děti a mládež pro naše hosty a celý náš sbor velikonoční pásmo v Betlémském kostele.

V neděli 22. dubna připravujeme autobusový zájezd do Vídně, spojený s návštěvou bohoslužeb ve sboru sv. Tomáše, a odpoledne bychom si rádi prohlédli některou z pamětihodností Vídně. K zájezdu je možno se přihlásit ve farní kanceláři.

KLUB OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

(každý čtvrtek dopoledne v 9,30, Opletalova 6)

- 1.3.** Proč to dítě pořád řve (příčinách neklidu dětí), P. Škrdlíková
- 8.3.** Volné téma
- 15.3.** Modlitba - duchovní dýchání, Ester Marková
- 22.3.** Černá hodinka s Olgou Markovou (o předškolních dětech)
- 29.3.** Bývala jsme léčitelkou - Jiřina Ploháková

SENIORÁTNÍ PRESBYTERNÍ KONFERENCE

se koná v sobotu 24. března v Blahoslavově domě. Úvodní pobožnost vykoná ThDr. Petr Sláma z ETF UK. Na pořadu bude mj. přednáška Mgr. Ireny Raichové "Romové a Češi - spolu, nebo vedle sebe?"

KŘESŤANSKÝ MAGAZÍN Z BRNA

Tento magazín bude obsahovat pouze jeden příspěvek - den jedné farnosti III. Nahlédneme do života jedné jihomoravské farnosti Římskokatolické církve.

14. BŘEZNA

18. BŘEZNA

V tomto magazínu uvidíme dva příspěvky.

V prvním uvidíme ukázkou současné sakrální architektury. V druhém příspěvku navštívíme brněnské sdružení Podané ruce bojujícím se zneužíváním návykových látek.

Závěr magazínu i tentokrát patří biblickému kvízu.

NAŠI VARHANÍCI

MARTIN GROMBIŘÍK

Od poloviny minulého roku jsme se na těchto stránkách zmiňovali o varhanících obou našich sborů. Téměř posledním v řadě (last but not least) je Martin Grombiřík, který usedá za varhany Červeného kostela vždy čtvrtou neděli v měsíci.

V našem sboru působí od roku 1993, o dva roky později zde spoluzakládal komorní sbor mládeže, který slyšíme z kůru. Současně působí jako varhaník v ř.k. chrámu sv. Jakuba v Brně a příležitostně vypomáhá i v jiných kostelech (u sv. Marie Magdaleny, u sv. Michala, v domě na Petrově). Martin G. začínal hrát na klavír a varhany jako samouk, neznal noty a víceméně hrál podle sluchu. Později to napravil studiem hry na varhany v ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu v Brně. Systematicky se pak varhanám věnoval až během studia na Evangelické teologické fakultě UK v Praze. Tři roky studia varhan u prof. Václava Petera a rok improvizace u prof. Jaroslava Vodrážky. V letech 1996-1999 byl členem poradního odboru pro církevní hudbu a zpěv při synodní radě naší církve. Dnes zastupuje brněnský seniorát jako důvěrník tohoto odboru. Diplomová práce M. Grombiříka o gregoriánském chorálu vyhrála celouniverzitní soutěž a byla oceněna Bolzanovou cenou za rok 1998. Církevní hudbě se nyní věnuje profesně v rámci postgraduálního doktorandského studia na ETF UK.

V I. sboru se varhaníci střídají po nedělích, takže vnímáme rozdílná pojetí doprovodu písní, rozdílná tempa i dynamiku. O svém vlastním pojetí nám Martin Grombiřík napsal:

"Ve své praxi kostelního muzikanta kladu důraz na dvě složky. Tou první je liturgičnost. Církevní hudba musí respektovat bohoslužby a být do nich organicky včleněna, jinak se mění v cizorodou hudební vložku. Ohled se musí brát na celkový rámec bohoslužeb, dynamiku církevního roku a liturgický charakter jednotlivých písní či skladeb. Při výběru skladeb pro pěvecký sbor se snažím využívat i svého teologického vzdělání, vyhýbám se věcem, které nemají sdílnou hodnotu, nebo prezentují duchovní skutečnosti lacině a povrchně. Vyvrcholením církevního roku pro mne jako varhaníka jsou Vánoce - štědrovečerní "půlnoční" v Červeném kostele, a pak Velikonoce, zejména paschalní vigilie na Bílou sobotu v chrámu sv. Jakuba, při které již po několik let usedám k tamním varhanám.

Tou druhou složkou je varhanní improvizace. Původně byla vynucena praktickou potřebou, když jsem shledal většinu harmonizací písní v Chorálníku nepoužitelnou k doprovodu chrámového zpěvu. Improvizační schopnosti mi umožňují pružněji reagovat na momentální dění v liturgii, zejména při doprovodu katolických obřadů, které na jedné straně poskytují pro varhanní hru větší prostor než současné bohoslužby ČCE, na druhé straně svou proměnlivou délkou nutí varhaníka k vyšší přizpůsobivosti. Ne každý varhaník je samozřejmě schopen produkce "spatru", tím více to u něj klade požadavek na pečlivou a koncepčně promyšlenou přípravu předem. Jako svůj muzikantský i lidský vzor vnímám pana profesora Jaroslava Vodrážku, kterému vděčím za mnohé z toho, čím dnes jsem. Z varhanních hudebních stylů je mi nejbližší romantismus (Reger), dále bachovský barok a francouzský expresionismus (Dupré)."

Zpracovala L. Marková

BUDE

POZVÁNKA NA VARHANNÍ KONCERT V BLAHOŠLAVOVĚ DOMĚ 25. BŘEZNA 2001

Hana Kaslová – Ryšavá vystoupila již několikrát v Blahoslavově domě jako varhanice. Pokaždé dokázala, že své umění ovládá skvěle a zaujme posluchače.

Těšíme se proto, že na varhany v Blahoslavově domě zahraje znovu 25. března v pět hodin odpoledne. Na programu jsou díla těchto skladatelů: D. Buxtehude, P. Hindemith, A. Pärt, J. S. Bach.
Srdečně zveme!

O JEDNOM HUMANITÁRNÍM PROJEKTU ŘÍMSKOKATOLICKÉ CÍRKVE

Při předávání osácení Misii u sv. Jakuba jsem dostala do ruky leták sdružení Za dětský život. Pokud jste o něm, podobně jako já, dosud neslyšeli, podám vám několik základních informací, které jsem z letáku vycetla. Určitě vás také zaujmou.

Občanské sdružení Za dětský život funguje od r. 1994 ve spolupráci s Nadací sv. Františka z Assisi. Jeho posláním je záchrana nenarozeného života. Poskytuje pomocnou ruku nastávajícím maminkám, které své dítě navzdory tlaku okolí chtějí donosit. Tedy nechtějí svou situaci řešit potratem. Sdružení poskytuje takovým maminkám bezpečný domov, útočiště v podobě dnes již dvou domů - v Brně a nedaleko Chrudimi. Maminkám je zde nabízeno nejen útočiště ke klidnému prožití těhotenství, ale i ryze praktický vzdělávací program, jako příprava k porodu, péče o dítě, hospodaření s penězi v samostatné domácnosti apod.

Pět pracovnícím Domova pro dětský život pomáhá síť dobrovolných pracovníků z řad studentů oboru sociální práce. Kromě vlastní činnosti v Domovech se zabývají přednáškovou činností ve školách, kde přináší informace o počátku a vývoji lidského života, o následcích potratů, o zakládání dobré rodiny a celkově o zodpovědném přístupu k životu.

Leták sdružení Za dětský život obsahuje fotografie ze života v Domově, svědectví maminek a také kontaktní adresu a telefonní číslo. Je to Soběšická 60, 614 00 Brno, tel. 05/48529423.

Je zde také uvedeno, jak můžete pomoci:

- zprostředkujete-li na základní či střední škole bezplatnou tříhodinovou přednášku o životě dítěte před narozením
 - nabídnete-li spolupráci při rozšiřování letáčků, získávání dárců, poskytnutím odborných služeb a poradenství
 - poskytnete-li ubytování maminkám, které z Domova odcházejí po uplynutí doby pobytu, tj. po jednom roce věku dítěte
 - věcnými dary (nábytek, kočárky, postýlky, vaničky, nádobí aj.)
 - finančními dary
- Drobné informace najdete v letáku, který dávám k dispozici oběma farním kancelářím.

Lída Marková

PŘÍRŮSTKY DO SBOROVÉ KNIHOVNY - BRNO I

(knihy je možno si zapůjčit u kazatelů v úředních hodinách nebo v neděli po bohoslužbách)

S. Karásek - Boží trouba
J. M. Lochman - Oč mi v životě šlo
J. R. Weinlich - Hrabě Zinzendorf
R. H. Bainton - Martin Luther
O. H. Pesch - Cesty k Lutherovi
H. Küng - Být křesťanem
D. Torkington - Poustevník
Harold S. Kushner - Když se zlé věci stávají dobrým lidem
Jiří Bilek - Brněnské kostely

DIAKONIE ČCE BRNO, HRNČÍSKA 27

Diakonie ČCE - středisko v Brně přijme muže do civilní služby. Předpokladem k jejímu výkonu je sociální citění a ochota pomáhat v organizaci, jejímž cílem je služba seniorům a lidem s postižením. Informace podá Eliška Soběslavská, Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel. 05/742279.

ŠTASTEN JE TEN, KDO JE SPOKOJENÝ!

"Co mám říci svému synovi, studentu gymnázia, když mi svůj životní styl označil slovy: „Chtěl bych v životě jen jedno - vydělávat moře peněz?“

"Kdo takto mluví, měl by být otázan: "A co budeš se všemi těmi penězi dělat?"

Jeho odpověď asi bude: "Chci dobře žít, něco si dopřát, bavit se, možná se oženit, postavit si krásný dům, jezdit v pěkném autě atd."

"Ano, a co potom?" "Pak budu prostě šťastný a budu si užívat života" "A pak?" "Pak? To nevím!"

Je až údivné vidět, jak se člověk v dnešní době honí za penězi a majetkem, za blahobytem a zábavami. Kolik lidí povyšuje životní standard na bůžka a uctívá ho? Hmotné vlastnictví, jak si nemálo lidí myslí, zvyšuje také jejich spokojenost a radost ze života. Vynalézavý průmysl tuto "víru" zabudoval do svého reklamního programu. Kamkoliv pohlédneme, všude se nabízí ke koupi ráj v dárkovém balení a ve zlatém obalu.

"Peníze staví člověka na nohy!", nebo "Dodáme vám malé štěstí v rodinném domku.". Banky nabízejí výhodné půjčky... A kdo by chtěl být bez pevné půdy pod nohama, bez vlastního majetku? Toto či něco podobného čteme, vidíme nebo slyšíme denně. Kdo ovšem přemýšlí a ptá se s vážností: "Dá se štěstí a spokojenost koupit přímo ze stojánku? Může množství zboží člověku poskytnout opravdu šťastný život?"

Naopak: Dnes můžeme pozorovat v mnohem větším měřítku, že lidé jsou nešťastnější než v dobách plných odřískání. Je mnoho lidí, kteří mají všechno a mohou si všechno dovolit, přesto jsou nešťastní a čekají na to Cosi, na velké štěstí, které však nedokáží pojmenovat.

Pokračovat budeme příště. Ted' jen jeden krátký příběh:

OPRAVDOVÁ SPOKOJENOST

Jeden bohatý statkář šel jednou kolem krásného statku. Před tímto statkem stála tabule s nápisem: "Chci dát tento statek tomu, kdo je doopravdy spokojený."

Statkář byl překvapen. Pak si pomyslel: "Já mohu právem říct, že jsem spokojený. Mám všechno, co potřebuji. Budu se tedy o ten statek ucházet!"

Zaklepal a přednesl jeho majiteli, staršímu pánovi, své přání.

"A jste opravdu spokojený?" zeptal se majitel statku.

"Ano, doopravdy," odpověděl návštěvník. "Neexistuje nic, co bych si ještě přál."

"V tom případě, příteli," namítl majitel, "vám musím říci, že mne udivujete. K čemu tedy chcete můj statek, když už jste spokojený?"

Reinhard Abeln

(Z knihy "Pomozme si navzájem" od Antona Knera)

NASCHVÁLNÍČCI

Škudibísk a Mezulán jsou mrňaví skřítkové, naschválničci táboroví. Zimu přespávali v oddílové klubovně a na jaře je probudila voňavá slova jako „táboření“ a „stan“.

Po pravdě řečeno, bez naschválničků by se tahle knížka docela dobře obešla – to nejhezčí jsou na ní táborové příhody a zkušenosti. Jak se vlastně staví podsada z krajinek? Zatloukat hřebíky nebo dokonce kůly není tak jednoduché, jak to na první pohled vypadá! Kdo vyluští šifrované nápisy krále Ašóky? Kterak mrňavá Esmeralda vlastní chytrostí vyhrála své družině závod... Autor, František Nepil, věděl, o čem píše – sám byl skaut a z knížky je to znát. Zážitky Poštolek, Ještěrek, Světlušek a Veverek musí ocenit každý, kdo někdy opravdový tábor zažil. Popisované příhody, fórký, scénky od táboráku a hry jsou zjevně odpozorované ze života, napsané s vtipem a švihem.

Knihu Františka Nepila vydalo v roce 2000 nakladatelství Amulet v druhém vydání, stojí 175 Kč.

Kateřina Cahlíková

„Tak o co tedy jde?“ oddychl si podruhé Radim. „Nebo nám vojáci nepůjčí ten stan na jídelnu? Zašli jste za majorem Herdou, jak jsem vám řekl?“

„Toho odveleli na nějaké cvičení“, poznamenal Volod'a.

Radim tentokrát nezbledl. Tábor bez velké společné jídelny by sice nebyl dvakrát pohodlný, ale nějak by se to pro začátek vydržet muselo. Jenže Volod'a pokračoval:

„Než však odjel, dal naši jídelnu na starost jednomu nadporučíkovi. A ten poslal s hangárem celou ženijní četou, aby nám ho na tábořišti postavila.“

Radimovi se rozjasnili oči:

„Fakt?“

„Fakt.“

„A postavila ho?“

„Postavila.“

„To jsou teda frajeři!“ řekl s obdivem.

„To jsou,“ řekl poněkud bezradným hlasem Modrásek.

„A proč jste takový zvadlí?“ pustil se do zvláštní družiny Radim. „Dřevo máme, slámu máme, jídelnu máme – tak je všechno v pořádku, ne?“

„No vlastně ano, ale úplně ne,“ odpověděl za všechny Modrásek.

„Jak to, úplně ne?“

„No my jsme sem přijeli a rozdělili si úkoly. Volod'a s Vlasatkou jeli na pilu, my pro slámu a Kutilka pro nákup, a taky jsme šli na posádku.“

„Dobrá, a co se nevyvedlo?“

„To, že jsme měli jen jednu mapu. A tu nám Volod'a počmáral těmi jeho kroužky.“

„Jakými kroužky?“

„Označil nám kolečkem, kde jako je to tábořiště, kde máme složit tu slámu. Jenže ne jedním kolečkem, ale asi patnácti, protože si nebyl jistý, kde to opravdu je.“

„Já namaloval jen jedno. Vlastně dvě. Ty ostatní jste tam načmárali vy!“ hájil se Volod'a.

„Zestručněte to,“ popohnal je Radim.

„No prostě my přijeli na tábořiště první, tak jsme tam složili slámu. Pak přijel Volod'a z pily a složili dřevo. Jenže mysleli, že taky přijeli první, a tak se po slámě nerozhlíželi.“

„Rozhlíželi, jenže tam žádná sláma nebyla,“ hájil se Volod'a.

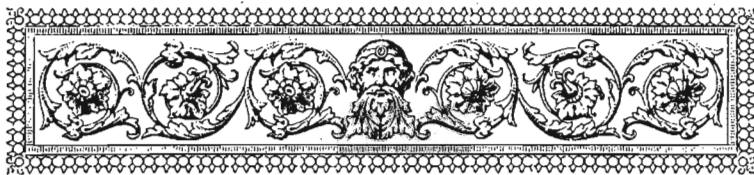
„Rozhlíželi nebo nerozhlíželi, to je jedno – co se tedy stalo?“ vybuchl netrpělivě Radim.

„Co se stalo: Že sláma je v jednom údolí, prkna v druhém a jídelní hangár ve třetím.“

Ukázka z knihy o tom, jak se staví tábor.

STRUČNÁ HISTORIE EVANG. REF. DIASPORNÍHO SBORU V BRNĚ

3. ČÁST

Hned od počátku staral se sbor o to, aby sbíral stavební fond. Značné posily dostalo se mu v tom od ref. sborů moravských, které k vyzvání pana superintendenta dle usnešení konventu r. 1888 sebraly přes 1200 zl. k téměř účelu. Od té doby bratři doma i v cizině více pamatovali na Brno, ale přes to vše obnášel fond stavební koncem roku 1892 teprv 9324 zl. Co pak jest to na Brno? Za to se ani stavební místo nedostane. Byly to veliké starosti; chrámu bylo tak nutné zapotřebí, ale peněz nebylo. Než Bůh měl celou tu věc na paměti a uskutečnil ji v době příhodné.

Nejprv poslal nám stavitele Bohuslava Albera (evang. a. v., jehož choť jest ref. ze sboru hořatevského v Čechách). Tento pojal celou věc ze stanoviska čistě praktického, aby našel výhodné a laciné místo a postavil za málo peněz přece pěkný a účelu svému cele vyhovující chrám. To se mu dle řízení Božího podařilo. Slavná někdy zahradní restaurace, "Malý Prater" zvaná, na jižním svahu Špilberku sklesla během času tak, že tam již málo kdo zabloudil a majitelka hleděla se nevýnosné té nemovitosti zbavit. O tom se p. stavitel Alber dozvěděl a když shledal, že by se to pro chrám hodilo, tož koupil laskavě zprostředkoval. Kupní smlouva podepsána byla 18. srpna 1893. Za celou zahradu, 660 čtv. sáhů měřící, i s jednopatrovým menším domem v ní dal sbor 10.500 zl. Byla to koupě velmi výhodná. Jinak se patilo na odlehlých místech za čtverečný sáh stavebního místa nejméně 20 zl., kdežto odečte-li se na dům 4500 zl., nepřišel ani na 10 zl. čtvereční sáh koupené zahrady, která jest blízko samého středu městského. Bylo to ovšem místo nepovšimnuté do té doby, ale pro chrám velmi příhodné a zdravé.

Stavitel uvázal se postavit chrám i s vnitřním zařízením, přistaviti k stávající budově ještě jednu část a upravit celý ten dosti zanedbaný dům ve faru, zavésti vodovod, zařídit kanalizaci a cesty - vše za paušální cenu 23.500 zl. Na to převzal za 1000 zl. bezúročných dluhopisů od sboru a slíbil, že 3500 zl. bude na 4 proc. tak dlouho čekati, až je sbor bude moci zaplatiti. Podmínky tyto byly znamenité, ale přece byla celá věc tak odvážná, že církevní úřadové teprv po dlouhém a mnohém vysvětlování dali své povolení ku stavbě. Mělt sbor po zaplacení stavebního místa toliko kolem 2000 zl. Během jednoho roku od počátku stavby do jejího ukončení, od května 1894 do května 1895, zaplatil sbor na stavbu 10.000 zl. z peněz ponejvíce darovaných, takže mu nyní zbývá dluh 13.500 zl., v kterémžto dluhu zahrnuto jest 4000 zl. zapůjčených na bezúročné dluhopisy.

Nade vše očekávaný otevřel Bůh milostivě štědrou ruku mnohých. Sluší zvláště připomenouti, že během jednoho roku, od 1. května 1894 do 1. května 1895, sebralo se pro Brno v ref. sborech moravských a českých přes 3000 zl. na darech a přes 2000 zl. za bezúročné dluhopisy; na ten malý počet našich po valně většině velice chudých sborů česko-moravských jest to obětavost neobyčejná, pováz-li se, že v téže době sbíralo se v týchž sborech i na jiné sbory a kazatelské stanice a sirotčince a podobně.

Co se chrámu týče, stojí úplně v zahradě církevní, která opět ze tří stran jinými zahradami obklopena jest, a dále vzhůru zvedá se Špilberk se svými krásnými sady. Čelem hledí chrám skrze krátkou ulici poboční (Špilberskou) do ulice hlavní (Pekařské). V předu chrámu jest pěkná předsíň a v zadu zase učirna pro cvičení náboženská a biblické hodiny; také mládeňský spolek obývá v ní své schůze.

Vlastní prostora chrámová jest 19 m dlouhá a 12,10 m široká. Prkenný, pěkně provedený strop a dílem i střechu nese 6 sloupů z taženého železa, obložených dřevem. S jednoho sloupu na druhý podél i napříč jde vždy vyřezávaný oblouk. Sloupy těmi dělí se chrám na tři lodě. Postranní lodě jsou od podlahy ke stropu 8,20 m vysoké, prostřední loď jest vyšší, v nejvyšším bodě dosahuje 9 m. výšky.

V prostřední lodi jsou lavice pro ženské, v postranních jsou chodby a kratší lavice pro mužské. Kazatelna jest v předu v prostřední lodi, před ní stojí stůl, a s obou stran jejich po třech kratších lavicích. V přední části chrámu jsou též napravo i nalevo východy z nouze. Vedle kazatelny jsou menší dveře do učirny. Tyto dveře s jedné a schody na kazatelnu s druhé strany kryje dřevěná ozdoba připojená s obou stran ke kazatelně. Proti kazatelně jest kruchta, prostor nad předsíní chrámovou, kdež umístěno jest velké pedálové harmonium, které pan ředitel Wittgenstein z Vídně sboru daroval. Prostor tento jest tak velký, že by se do něho někdy i varhany dobře postaviti daly. Do chrámu dole vejde se lavic pro 342 osob, počítá-li se půl metru délky lavice na osobu. Až toho bude potřeba, postaví se vlastní kruchty ze tří stran kostela, na nichž se dá umístiti lavic pro více než 200 osob, takže by chrám brněnský měl potom tolik sedadel jako čáslavský. Celá budova činí velmi pěkný dojem vně i vnitř, a chrám jest akustický.

Věžka jest štíhlejší a o 3 m. vyšší než byla původně projektována. Při původní měly býti všechny 4 sloupy z tesaného kamene; že pak celá věžka spočívati měla toliko na vrchu štítu, tož se místodržitelství nezdála býti v pádu neobyčejně prudkého větru dosti bezpečnou, proto ustoupeno od prvotního projektu a udělána nynější věžka ze dřeva. Zatím jest přístup ke kostelu toliko ulicí Špilberskou, která z Pekařské přímo vzhůru ke vchodu jeho vede a tu teprv se nalevo zahýbá. Dle původního plánu měla býti zahrada církevní před chrámem ohrazena toliko zdí. Přání obecní rady hlavního města Brna přivedlo zastupitelstvo sboru k tomu, že se rozhodlo, aby zeď byla postavena jen po úroveň zahrady a výše aby zhotoven byl mřížovaný plot z kujného železa.

Jeden z největších stavitelských časopisů, "Der Architekt", vycházející ve Vídni, přinesl v lednovém sešitě t.r. vyobrazení, plán a popis Betlémského chrámu našeho a praví o něm mezi jiným také toto: "Předmět ten jest již pro svou jednoduchost a účelnost zajímavým a ukazuje, čeho se skrovnými prostředky docíliti dá, neboť při vši šetrnosti jest chrám ten pěkný a prostranný."

Strany pojmenování usnesl se výbor sboru dne 17. června 1894 na tom, aby se první český evang. reformovaný chrám Páně v Brně nazýval "chrám Betlémský" dle místa, kde se Pán Ježíš narodil. Zároveň upomínati má jméno toto na Betlémskou kapli v Praze, kde reformace česká počala kázáními Husovými. "Betlém" znamená po česku "dům chleba". I náš Betlémský chrám má býti domem chleba, jeť určen ke kázání Krista ukřižovaného, kterýž řekl: "Já jsem ten chléb života" (Jan 6,35.48). Kdo lační spravedlnosti Boží a v pravé víře přijímá Krista ukřižovaného, ten jí chléb života a živ bude na věky.

S pozemními pracemi, tj. s urovnáním staveniště, počalo se 7. května 1894 a počátkem května 1895 byl již chrám cele hotov a ještě téhož měsíce v den na nebe vstoupení Páně (23. května) svému účelu slavnostně odevzdán.

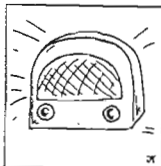
O několik neděl později stáli před tímto novým chrámem dva lidé, muž a žena, oba dle všeho neevangelici. Žena všecka potěšena pravila: "I to jest krásný kostelíček, jako ze škatulky", muž četl slova nad vchodem chrámovým: "My kážeme Krista" - a zcela upřímně zvolal: "Tak to má býti, to se má kázati."

Napsal Václav Pokorný (mírně kráceno)

ZPRÁVY ZE STARŠOVSTVA

BRNO I

12.2.2001: Staršovstvo vzalo na vědomí rezignaci sestry Elišky Soběslavské, která se z osobních důvodů vzdala členství ve staršovstvu. Na její místo bude povolán příslušný náhradník (do příštích voleb staršovstva v březnu 2002). Dále byl projednán plán nejbližších akcí: sborové shromáždění 18.3., návštěva chrámového sboru z katedrály na Petrově 25.3., konfirmace 1.4., návštěva dětského pěveckého sboru z Bratislavy 8.4. a sborový zájezd do Vídně 22.4. Bylo schváleno usnesení o vysluhování večere Páně v našem sboru, který byl prodiskutován na mimořádné schůzi 22. ledna. Text je otištěn v tomto čísle. Bratr farář podal návrh, aby polovina členů staršovstva našeho sboru byla volena vždy po 3 letech. Tento návrh bude předložen sborovému shromáždění. Jiní chtějí navrhnout snížení počtu volených členů staršovstva (nyní je jich 18). Pěvecký sbor Cantate Domino a bratr farář byli pozváni na říjen do Karviné. Staršovstvo bylo informováno o plánovaných křtech dětí a dospělých. Do sboru byl přijat bratr David Havlík (z ř.k. církve). Znovu se hovořilo o malé účasti mládeže na schůzkách během týdne. Liturgická komise připravila řád používání varhan v Komenského kostele a doporučila přemístění kamenné křtitelnice ze sakristie do chrámové lodi, což staršovstvo schválilo. Ve spolupráci s architekty budeme hledat její nejvhodnější místo a současně bude třeba vyřešit nové umístění farářské lavice, případně i zhotovení nového stolu Páně. Stavební komise bylo uloženo zajistit opravu dřevěného ostění vstupních dveří do chrámové lodi.

Naši kazatelé společně navštívili v Praze bratra Vladimíra Soukupa, který našemu sboru darem nabízí cyklus 16 obrazů na téma Život, který by mohl být umístěn v Komenského kostele. Bylo rozhodnuto uspořádat zatím dlouhodobější výstavu těchto obrazů. V dubnu se uvažuje o výstavě fotografií bratra Jana Šplíchala o Izraeli.

Dále se jednalo o možnosti přestěhování našich sborových prostor do východního křídla s přístavbou hlavního sálu do dvora a uvolnění nynějších sborových prostor (kromě kanceláří a učebny do dvora) pro nájemce za účelem zřízení obchodů do Joštovy ulice. Tato otázka bude předložena sborovému shromáždění. Stavební komise dostala za úkol připravit varianty těchto řešení. Nakonec staršovstvo projednalo jemu adresovaný dopis, týkající se důvěrné záležitosti, kterou řeší celocírkvní pastýřská rada. Schůze byla zakončena modlitbou.

jg

BRNO II

Mají služby Boží v evangelickém kostele logiku a řád? Zdánlivě jednoduchá otázka, odpověď na ni je však třeba nacházet a poskytovat v konkrétní praxi sboru. Staršovstvo proto věnovalo velkou část únorové schůze jednání o materiálu, který mu předložil bratr farář Jiří Malý jako podklad pro návrh na obměny v uspořádání služeb Božích v Blahoslavově domě. Nadlouho nás zaměstnala souvislost sborových oznámení a modlitby – a také ekumenický nárok na uspořádání služeb Božích.

Na 25. února a 11. března se připravuje sborové shromáždění. Při něm chceme sboru stanovisko staršovstva sdělit a co možná přehledně a zřetelně zdůvodnit. Ani ostatní části pořadu sborového hospodaření. Vedení církve předepsalo nová měřítka pro zpracování přehledů hospodaření, což se objevilo i v důkladně vypracovaném přehledu, který obdrželo staršovstvo jako informaci o hospodaření sboru v roce 2000. (Nejstručnější přehled toho, co jsme přijali z darů členů sboru a účastníků shromáždění, je uveden v tomto čísle časopisu na jiném místě.) Je pozoruhodné, s jak velkou péčí řada členů sboru přistupuje ke skutečným potřebám sboru a církve – i ti, kteří ani zdaleka nepatří mezi bohaté.

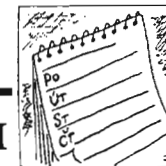
Mládež brněnského seniorátu před časem sdělila, že už nechce zajišťovat večerní služby Boží v Blahoslavově domě. Staršovstvo vyslovilo přání, aby večerní služby Boží v Blahoslavově domě neskončily. Doufáme proto, že od jara budou opět každou třetí neděli v Losově sále – a budeme k nim moci zvát z obou našich sborů sestry a bratry všech generací, kteří chtějí neděli uzavřít ve společenství Božího slova a modlitby.

jg

TÝDEN VE SBORU

BRNO I

BRNO II

PONDĚLÍ

18.30 - staršovstvo (12. 3.)
19.00 - sborové vzdělávání (26.3.)

ÚTERÝ

15.00 - služby Boží v DD Věstonická
17.00 - dětský klub
17.00 - biblická hodina pro děti
18.00 - dorost - setkání mladší mládeže

STŘEDA

13.00 - služby Boží v Diakonii
Hrnčířská
15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)
16.00 - konfirmační cvičení I. Ročník
18.30 - rozhovor nad Bibli - setkání dospělých
19.00 - sdružení mládeže

ČTVRTEK

9.00 - klub otevřených dveří
16.00 - konfirmační cvičení II. ročník
17.00 - biblická hodina pro dospělé
18.00 - pastorační rozhovory
(po domluvě)
19.30 - střední generace

PÁTEK

15.00 - náboženství - Rychmanov
17.00 - mládež - Rychmanov
18.30 - zkouška pěveckého sboru

SOBOTA

10.00 - služby Boží v DD Kociánka -
(10.3., 24.3.)

NEDĚLE

9.40 - modlitební chvil
10.00 - nedělní škola pro děti
11.00 - setkání na faře při kávě a čaji
18.00 - pěvecký sbor mládeže

SETKÁVÁNÍ

- BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>. Odpovědní redaktori: J. Gruber, J. Vítek. Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Katka Cahlíková, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Jiří Nantl, Ctirad Novák, Daniela Ryšavá, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. Registrováno pod číslem: R7/98. Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno poslat i literární příspěvky. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč. Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz.

Datum uzávěrky příštího čísla: 8. 3. 2000